

Schitul de călugări din strada Păcii, azi *strada Schitul Darvari*.

UN SCHIT DE CĂLUGĂRI ÎN MIJLOCUL CAPITALEI

Puțini sunt cei ce știu că există în chiar inima Capitalei un schit de călugări. Se află retras în liniștita stradă a Păcii⁵⁶, la spatele bisericii Icoanei. Locuiesc aici, în șirul de chilii foarte curate, cu bătrânesc practic pridvor, ce s-a zidit de-a lungul laturii de miazănoapte a curții pătrate, șapte călugări stătători, în afară de cei găzduiți vremelnic în mănăstire, în trecerea lor prin Capitală. În colțul de sud-vest al curții se află locuința egumenului; la mijlocul peretelui dinspre miazăzi s-a ridicat, în 1902, o mică clopotniță în stil sécession, cadrând rău cu simplitatea gravă a chiliilor și mănăstirii.

„Cimitirul Icoana” i se zice schitului de către credincioși, deși nu s-au înmormântat în jurul acestei mănăstiri zidită, precum arată slovele aurite ale pisaniei, în 1834, „cu cheltuiala d[u]mn[ealui] Căminarului Mihalache Darvari, în zilele

⁵⁶Azi strada Schitu Darvari (n. red.).

Mării Sale d. Alecsandru Dimitrie Ghica Voevod”, decât ctitorul, membrii mai vechi ai familiei lui, călugărițe și călugări. Chipurile ctitorilor, în interesantele costume ale timpului, se văd, frumos zugrăvite, pe zidul din fund al bisericii; osemintele celor morți zac astăzi în pivnița de sub altarul mănăstirii, și au rămas nedezgropate doar osemintele ce odihnesc în cele două morminte din curtea bisericii. Cel mai frumos e al însuși ctitorului „Cruțeru Mihalache Darvari, în vârstă de ani 59, născut la anul 1798, și înmormântat la anul 1854, octombrie 20”.

Pe piatra masivă de marmură înflorită, așternută peste tot mormântul, precum se vede mai la toate mormintele vechi, se citesc în chirilice:

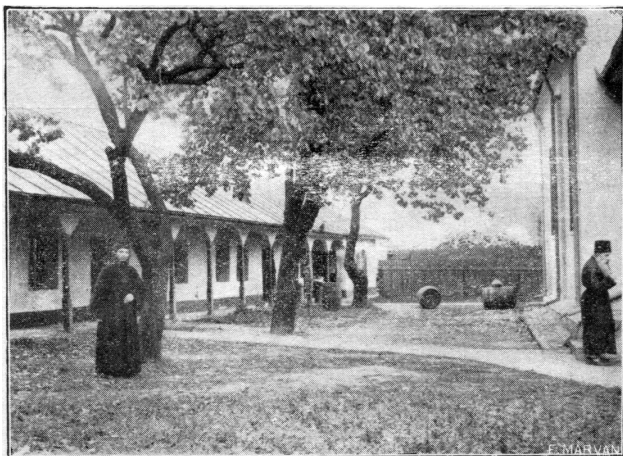
„Peste tristele morminte
Când vei trece călător,
Îți mai adu atunci aminte
Că și tu ieși muritor;

Viață, slavă și avere
Se sting toate în mormânt;
Dar virtutia ce nu pere
Ne mai poartă pre pământ.”

Până la 1864, „Cimitirul Icoana” a fost un schit de maici. În acest an însă, călugărițele schitului au fost obligate, ca și cele de pe la alte biserici bucureștene, să se retragă în mănăstirile din afară de oraș și chiliile frumoase au rămas nelocuite până la 1869. În acest an, starețul mănăstirii românești de la Muntele Athos a cerut și a primit îngăduirea ca chiliile schitului să fie locuite de călugării prodromiți⁵⁷ în trecere prin București, câțiva dintr-înșii rămânând stătători pentru a sluji biserica, ce se întreține din propriile ei venituri.

Și astfel se face că a rămas până astăzi, în mijlocul capitalei țării, un schit de călugări. Cei mai mulți dintre frați sunt

⁵⁷ De la schitul *Prodromul*, mica mănăstire românească de la Muntele Athos (n. red.).

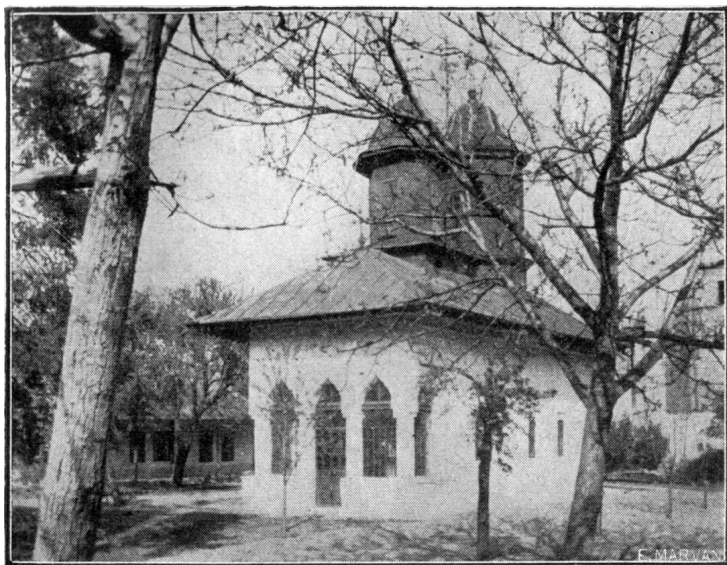

Chiliile schitului Toaca.

oameni tineri, vioi, deștepți și unii destul de culți; starețul lor e un frumos bătrân ce inspiră respect și evlavie. De la dânsul dețin, cu respectuoasă mulțumită, cele mai multe din datele înșirate mai sus.

Biserica Stavropoleos, cu hanul. Ridicată la 1724 de Ionikie Stavropoleos. În fund biserica Sf. Dumitru, zisă și biserica de Jurământ pentru că într-însa se făceau jurămintele solemne în fața altarului. E ridicată de vornicul Badea Bălăceanul pe la jumătatea secolului al XVII-lea. Sf. Dumitru e pe strada Carol, lângă *Poștă*,

Schitul Maicilor, zis și *Schitul lui Hagi Dina*. A fost înălțat la 1 oct. 1726, în a doua domnie a lui Nicolae Mavrocordat, de Tatiana Hagi Dina, de neam rusesc, când a scăpat din robie și s-a călugărit luând numele de Timotea. Schitul, azi metoc al Țigăneștilor, a fost restaurat la 1896 de Ion Sebe.

SCHITUL MAICILOR

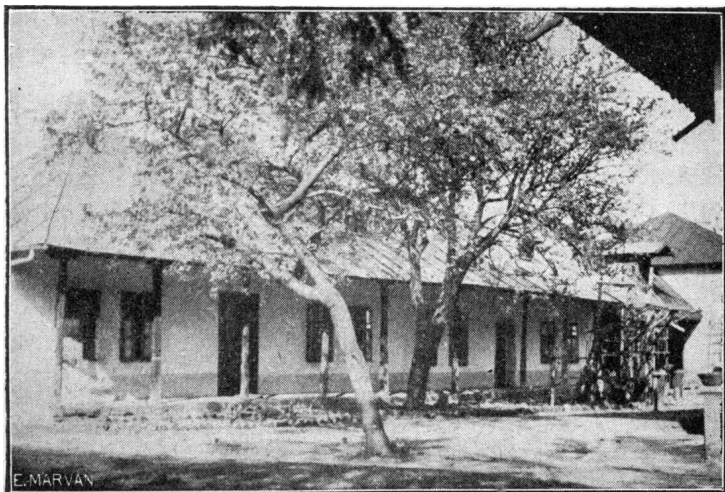
Dacă cobori din dealul lui Spirea doctorul prin abrupta stradă Militari, spre Antim, ai, pe dreapta, chiar la poalele dealului, strada Schitul Maicilor⁵⁸.

Schitul mai e în ființă și astăzi. A dispărut însă poarta de intrare cu clopotnița; chiliile, ce înconjurau cimitirul și biserica,

⁵⁸ Strada a dispărut la „sistemizarea” din anii ’80, odată cu ansamblul mănăstiresc din jurul bisericii, restaurat cu puțin înainte; biserica a fost translată în spatele blocurilor din actuala Piață a Constituției (n. red.).

s-au ruinat și au dispărut după ce, la 1864, călugărițele au fost silite să se retragă în mănăstirile din afară de oraș și Schitul Maicilor a devenit metoc al Țigăneștilor. Din vechea mănăstire au rămas doar, păzite de o singură călugăriță, cinci chilii, pentru găzduirea călugărițelor în trecere prin oraș, și a mai rămas o imensă bucătărie, transformată în grajd pentru calul briștii cu care stareța Țigăneștilor vine la oraș. Imensa grădină de odinioară a mănăstirii a fost parcelată și case fără gust, unele mici, bordeie, altele cu patru caturi, case clădite în cel mai lipsit de gust amestec arhitectonic, înconjoară schitul de toate părțile. Pentru a se putea ridica tot mai multe case de raport, se taie fără cruțare dealul, ajuns perete abrupt, sprijinit de ziduri ce crapă de toate părțile sub presiunea dealului văduvit de viile nesfârșite ce dominau mănăstirea, de viile ce se mai întindeau încă, pe toate dealurile din jurul Capitalei, pe vremea lui Știrbei.

Cimitirul schitului a devenit grădină de zarzavat. Prin colțurile curții mai vezi, aruncate, crucile mormintelor celor de mult uitați.

Cele cinci chilii rămase din schitul distrus și unde sunt găzduite călugărițele Țigăneștilor când vin la oraș. În fund vechea, imensa bucătărie, transformată azi în grajd.